

Arrest

nr. 126 318 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X , X, X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van anderzijds de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 2 januari 2014 tot afgifte van inreisverboden van drie jaren.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers dienen op 1 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 augustus 2010 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard.

1.2. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de bovenvermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.3. De in punt 1.2. vermelde beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 99 419 van 21 maart 2013.

1.4. Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De Raad heeft het beroep dat de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen instelden, verworpen bij arrest nr. 113.083 van 30 oktober 2013.

1.5. Op 23 juli 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Bij beslissing van 2 januari 2014 verklaart de gemachtigde de onder punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 14 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 04 maart 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, verregaand geïntegreerd zouden zijn, sedert hun aankomst in België geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, hechte sociale banden opgebouwd zouden hebben sinds hun aankomst in België, goed Nederlands zouden spreken (zie meerdere deelcertificaten, inschrijvingsformulieren, verklaringen van lesgevers, bewijs deelname aan vriendentaal, doorverwijzingskaart VDAB), een inburgeringscontract voorlegden, een attest inburgering en getuigschrift maatschappelijke oriëntatie. voorlegden, wensen te benadrukken dat zij hun verantwoordelijkheid wensen op te nemen en niet afhankelijk wensen te zijn van de overheid, absoluut werkwilbig zouden zijn, van zodra zij in het bezit zouden zijn van een definitieve verblijfsvergunning een arbeidsovereenkomst zouden kunnen ondertekenen, graag een permanente bijdrage zouden leveren aan de samenleving door te werken en hun sociale en fiscale verplichtingen te kunnen vervullen, diverse opleidingen gevolgd hebben in België, vele contacten genieten, een ruime vriendenkring hebben, gewaardeerd worden als integere personen, diverse schriftelijke getuigenverklaringen toevoegen, zich de Belgische samenlevingsvormen volledig zouden hebben eigen gemaakt, hun gezin op alle terreinen van het maatschappelijk leven georiënteerd zou zijn op de Belgische samenleving en hun kinderen deel uitmaken van het verenigingsleven (zie petitie K.V.V. Verbroedering, brief kampioenhulde 2013), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging töt verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 12 maart 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 april 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14 november 2011 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 november 2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 09 juli 2013 en verblijven

sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 jaar 1 maand 16 dagen voor de eerste asielaanvraag en 8 dagen voor de tweede - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Moskofidis haalde aan dat betrokkenen op 01 september 2009 een betrokkenen aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indienden. Deze aanvraag werd ontvankelijk bevonden op 18 augustus 2010 en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een medisch Attest van Immatriculatie (A.I.). Op 02 juli 2013 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. De beslissing en het bevel werden aan betrokkenen betekend op 09 juli 2013. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tót verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsduur is, opent geen recht op verblijf.

De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat zijn cliënten bereid zijn een en ander persoonlijk toe te lichten teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen zouden in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie verkeren. Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie verkeren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester Moskofidis haalt aan dat betrokkenen in hun land van herkomst nog steeds geconfronteerd zullen worden met ernstige moeilijkheden. Verzoekers blijven van mening dat de Belgische asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling van de situatie hebben gemaakt en dat zij onvoldoende de problemen hebben erkend die betrokkenen ondervinden in Afghanistan waar zij geen normaal en veilig leven zullen kunnen leiden. Betrokkenen blijven tot op heden volhouden dat zij weldegelijk persoonlijke problemen gekend zouden hebben. We stellen hier vast dat er geen enkel nieuw element aangehaald wordt dat een andere beoordeling dan die van de asielinstanties zou kunnen verantwoorden. Betrokkenen dienen in concreto aan te tonen welke problemen zij vrezen te ondervinden bij een terugkeer, een loutere bewering kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt aan de hand van meerdere schooldocumenten), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds het begin van het huidige schooljaar 2013/2014 plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Er wordt verwezen naar een krantenartikel uit De Standaard van 23 juli 2013 waarin de kinderpsychiater Peter Ardiaenssens wees op de ernstige moeilijkheden die geïntegreerde Afghaanse kinderen in België zeker zullen kennen bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Het verwijzen naar een algemeen artikel, volstaat niet om te staven dat ook de kinderen van betrokkenen ernstige problemen zouden ondervinden bij een terugkeer.

Betrokkenen stellen de banden met hun land van herkomst te hebben onderbroken ten gevolge van hun langdurige afwezigheid. Betrokkenen zijn pas in maart 2009 in België aangekomen en hebben dus aanzienlijk veel meer jaren doorgebracht in het land van herkomst dan in België waar ze nog geen 4 jaar vertoeven, het is dan ook weinig aannemelijk dat zij geen banden meer zouden hebben met het herkomstland. Wat er ook van zij, het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst, ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkenen en het feit dat zij ervoor zouden gekozen hebben die banden niet te onderhouden is dus enkel aan henzelf te wijten en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl onderhavige beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Wat betreft het aanhalen van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag: hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkene de mogelijkheid moet gegeven worden om haar standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat betrokkene mondeling dient gehoord te worden. Artikel 12.2 van het Kinderrechtenverdrag voorziet dat het kind dit zelf kan doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis worden de kinderen vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Wat betreft het aangehaalde artikel 16, recht op privacy, dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt. Tot slot inzake artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer; betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.”

1.7. Op 2 januari 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlagen 13sexies). Het betreft de tweede en de derde bestreden beslissing, aan de verzoekers ter kennis gebracht op 14 januari 2014.

De motivering van de tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09 juli 2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 09 juli 2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 23 juli 2013."

De motivering van de derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers, luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw:

[...]

En minderjarige kinderen

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 09 juli 2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 09 juli 2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 23 juli 2013."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling

een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

De Raad merkt samen met de verweerder op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 2 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden die jegens hen op 2 januari 2014 werden getroffen (bijlagen 13sexies). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de

diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 30 juli 2013 werd afgeleverd en vinden hun juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde inreisverboden geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekers stelt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De verzoekers betwisten aldus niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de bestreden inreisverboden en de beslissing van 2 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 2 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden *d.d.* 2 januari 2014.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing. *In casu* dient echter te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden inreisverboden, zoals de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting ook beaamt, een groter belang voor de verzoekers als de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekers gedurende drie jaren na de betekening ervan (*in casu* 1 oktober 2013) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidige verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers, hetgeen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen hebben.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen met betrekking tot de beslissing(en) die als belangrijkste beslissing(en) moet(en) worden beschouwd die dus als voornaamste voorwerp van het beroep een onderzoek ten gronde rechtvaardigen.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 2 januari 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing de schending aan van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers betogen als volgt:

“Het is onredelijk dat verweerder een inreisverbod voor 3 jaar - (2 x Bijlage 13 Sexies) laat afleveren. (Stukken 2-3)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een inreisverbod van drie jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekers een inreisverbod van drie jaren op te leggen.

Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekers een inreisverbod van drie jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstreckende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg zouden hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing dd. 2 juli 2013 (hen betekend op 9 juli 2013), aangezien verzoekers op 2 augustus 2013 een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hadden ingediend tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 2 juli 2013 (2 x Bijlage 13).

De RvV heeft pas bij arrest dd. 30 oktober 2013 (nr. 113 083 in de zaak RvV 133 857 / II) dat beroep verworpen.

Bovendien hadden verzoekers kort na het bevel dd. 2 juli 2013 (hen betekend op 9 juli 2013), m.n. op 23 juli 2013 hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Art. 9bis Vw. ingediend, waarop verweerder pas op 2 januari 2014 een antwoord heeft gegeven.

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op het nog lopende annulatieberoep bij de Rvv tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 juli 2013 én de nog lopende regularisatieprocedure (op basis van humanitaire redenen), kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers vrijwillig gevolg hadden moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel dd. 2 juli 2013 en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekers verder in België zouden blijven om alzo het resultaat van deze beide lopende procedures af te wachten.

In hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Art. 9bis Vw. dd. 23 juli 2013 wees verzoeker er bovendien op dat hij een concreet uitzicht op een vaste tewerkstelling had en absoluut werkbereid was en verzocht hij aan de FOD Binnenlandse Zaken om hem een voorwaardelijke verblijfsmachtiging toe te kennen onder strikte voorwaarde van het voorleggen van een geldige arbeidsovereenkomst.

(“Verzoekers kunnen zeker instemmen met een voorwaardelijke verblijfsvergunning onder de strikte voorwaarde dat zij – binnen een door de FOD Binnenlandse Zaken vast te leggen termijn – een geldige arbeidsovereenkomst voorleggen. Op die manier kunnen verzoekers hun werkbereidheid aan Uw diensten in de praktijk bewijzen.”)

De vaste tewerkstelling waarover verzoekers zouden kunnen beschikken en dewelke voor hen de zekerheid van een stabiel leven, onafhankelijk van dienstverlening van het OCMW inhoudt, zal hoedanook vervallen in geval verzoekers drie jaar lang niet meer gerechtigd zullen zijn om terug te keren naar België.

Daarenboven hebben de kinderen van verzoekers sinds maart 2009 schoolgelopen in België en hebben zij sociale en affectieve banden geweven in België.

Het opleggen van een Inreisverbod gedurende drie jaren zou terzake een maatregel uitmaken die totaal buiten proportie staat.

Tenslotte is de motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 2 januari 2014 intern tegenstrijdig met de Inreisverboden dd. 2 januari 2014.

Verweerder verklaart verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Art. 9bis Vw. onontvankelijk en alludeert op het feit dat verzoekers hun aan aanvraag vanuit hun herkomstland zouden moeten indienen.

(“Het feit dat betrokkenen sinds 04 maart 2009 onafgebroken in België zouden verblijven, verregaand geïntegreerd zouden zijn, ..., verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”)

De vraag die zich stelt is hoe verzoekers met enige slaagkans een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. vanuit hun herkomstland kunnen indienen indien zij de komende 3 jaren geen recht meer zullen hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 2 januari 2014 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar de door verzoekers ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis dd. 23 juli 2013 (en niet méér dan dat) kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Inreisverboden dd. 2 januari 2014.

(“Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 23 juli 2013.”)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

(...)”

4.3. De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij meent dat de beslissingen houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) bijzonder gemotiveerd hadden moeten worden aangezien. Verzoekende partij stelt dat zij een nog lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gelet op de door haar op 23.07.2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

zodat van haar niet kon worden verwacht dat zij vrijwillig gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.07.2013 (betekend op 09.07.2013).

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing disproportioneel en intern tegenstrijdig met de motivering van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partij stelt zich de vraag hoe een aanvraag vanuit het land van herkomst slaagkans kan hebben wanneer zij gedurende 3 jaar niet het recht heeft om het Belgisch grondgebied te betreden.

Dat verzoekende partij tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten een beroep had ingediend voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – beroep dat bij arrest nr. 113.083 dd. 30.10.2013 werd verworpen -, maakt uiteraard niet dat verzoekende partij geen gevolg zou kunnen gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenmin kan het indienen van een regularisatieaanvraag een schorsende werking hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan,
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist – en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 166.626 dd. 12.01.2007).

De verzoekende partij werd aldus geacht om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.07.2013 (betekend op 09.07.2013).

Nu zij zulks heeft nagelaten, vermocht de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie in het inreisverbod verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.07.2013 (betekend op 09.07.2013).

De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is bovendien de bevestiging dat de verzoekende partij geen enkele intentie koestert om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar haar uitzicht op vaste tewerkstelling dat zou vervallen indien zij drie jaar niet gerechtigd zou zijn naar België terug te keren.

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verder verwijst verweerder naar de bespreking bij het eerste middel van het schoolgaan van de kinderen, en de motieven dienomtrent in de onontvankelijkheidsbeslissing van 02.01.2014.

Tevens blijkt niet dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verwerende partij wijst er op dat ouders zelf verantwoordelijk zijn voor de keuze die zij maakten (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk zijn voor de eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakten.

Waar de verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat haar de kans wordt ontnomen om vanuit het land van herkomst een aanvraag o.g.v. artikel 9 Vreemdelingenwet in te dienen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen o.g.v. artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Er is geen sprake van een interne tegenstrijdigheid in beide beslissingen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

4.5. De verzoekers betogen dienaangaande dat de gemachtigde wettelijk niet gebonden is om hen een inreisverbod van drie jaren op te leggen en dat de gemachtigde, indien hij ervoor kiest om een inreisverbod van drie jaren op te leggen, op zijn minst dienaangaande een bijzondere motivering moet bieden. De verzoekers menen tevens dat het *in casu* buiten proportie staat om een inreisverbod gedurende drie jaren op te leggen en verwijzen hiertoe naar hun uitzicht op een vaste tewerkstelling in België, het feit dat hun kinderen reeds sinds maart 2009 school lopen in België en dat zij er sociale en affectieve banden hebben gesmeed.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden inreisverboden zijn getroffen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.*

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.*

De Raad stelt vast dat beide bestreden inreisverboden als volgt zijn gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 09 juli 2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij/zij een aanvraag 9bis ingediend op 23 juli 2013.”

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt aldus aan de verzoekers een inreisverbod van drie jaren opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat de verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2013, dat zij na de betekening van dit bevel geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend op 23 juli 2013.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. De verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd in hun standpunt dat de wet niet in een verplichting voorziet om een inreisverbod van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen “*maximum drie jaar*” van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen.

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert dan ook niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De verplichting om in dit geval een inreisverbod op te leggen betekent niet dat daarom geen motivering omtrent de duur van het inreisverbod zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872). De verzoekers wijzen er zodoende terecht op dat bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaren een nadere motivering is geboden.

Los van de vraag of de omstandigheden (uitzicht op werk – schoolgaande kinderen – sociale integratie) waarnaar de verzoekers verwijzen *in casu* al dan niet in redelijkheid kunnen verantwoord worden dat een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaren wordt opgelegd aan de verzoekers, stelt de Raad vast dat de noch uit de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde deze omstandigheden in rekening heeft genomen bij het bepalen van de duur van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden. Aangezien niet blijkt dat het bestuur dienaangaande een afweging heeft gemaakt, kan de Raad zijn marginale toetsing omtrent de redelijkheid van een dergelijk inreisverbod van drie jaren overigens niet uitoefenen zonder zich meteen in de plaats van het bestuur te stellen, hetgeen echter niet tot de annulatiebevoegdheid van de Raad behoort.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat *in casu* aan de verzoekers een inreisverbod van drie jaren wordt opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juli 2013, en dat zij geen stappen hebben ondernomen om aan deze bevelen gevolg te geven terwijl zij integendeel wel op 23 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden. Zodoende wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaren opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekers de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De tweede en de derde bestreden beslissing zijn bijgevolg niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. De rechtspraak van de Raad waarnaar in de nota met opmerkingen wordt verwezen, daargelaten het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, kan niet in het individuele geval van de verzoekers worden toegepast al was het maar omdat de verzoekers in hun middel *in casu* wel degelijk de redenen opgeven waarom zij van mening zijn dat de duur van het inreisverbod onredelijk is. De verzoekers wijzen er, zoals hierboven besproken, immers op dat een inreisverbod van drie jaren buiten proportie staat met hun kans op vaste tewerkstelling, het schoolgaan van hun kinderen sinds 2009 en hun sociale banden met België. Bij gebrek aan afweging hieromtrent in de bestreden beslissing, kan de Raad echter niet onderzoeken of het in de gegeven omstandigheden al dan niet kennelijk onredelijk is om aan de verzoekers een inreisverbod van drie jaren op te leggen.

In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen het volgende stelt: *“Terwijl verzoekende partij evenmin dienstig kan verwijzen naar haar uitzicht op vaste tewerkstelling dat zou vervallen indien zij drie jaar niet gerechtigd zou zijn naar België terug te keren. (...) Verder verwijst verweerder naar de bespreking bij het eerste middel van het schoolgaan van de kinderen, en de motieven dienomtrent in de onontvankelijkheidsbeslissing van 02.01.2014. Tevens blijkt niet dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem. Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat hun kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Door hun feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskennen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van hun kinderen. De verwerende partij wijst er op dat ouders zelf verantwoordelijk zijn voor de keuze die zij maakten (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk zijn voor de eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakten.”* kan enkel worden opgemerkt dat dit een *a posteriori* beoordeling en motivering uitmaakt en dat de verweerder hiermee het vastgestelde motiveringsgebrek in de tweede en derde bestreden beslissing niet kan herstellen. Bijkomend kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat de bestreden inreisverboden geenszins verwijzen naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 januari 2014 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat uit de redengeving om deze verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren (de zogenaamde buitengewone omstandigheden worden niet aangenomen) nog niet kan blijken waarom een inreisverbod van drie jaren moet worden afgeleverd. Zoals de verweerder zelf aangeeft, maken deze beslissingen twee afzonderlijke beslissingen uit, die steunen op onderscheiden feitelijke en juridische grondslagen.

De bestreden inreisverboden miskennen bijgevolg artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Voor het overige is het beroep, zoals uiteengezet onder punt 3, onontvankelijk. In de mate dat het enige middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dient dan ook tot de onontvankelijkheid ervan te worden besloten.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt wat de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissing betreft derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2014 tot afgifte van inreisverboden van drie jaren, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE